

Բասիլայել Պատկանյան

Վանեցի մոր երգը

Պրգտի տըղա, չե՛մ օրորիլ օրորանքըդ, որ քուն լաս,
Հայ աղբարքըդ ոտքի ելան, մենակ դո՞ւ ետ պիտ մընաս.
Ջարթե՛, հոգիս, անուշ քունեդ, թո՛ղ աչքերըդ լուս տեսնին,
Արևմուտքեն արև ծագեց, բախտը բանեց հայ ազգին:

Չար սուլթանի ոսկի թախտը շարդվեցավ, վար ինկավ,
Թախտի տակեն հազար ազգաց ազատություն ծագեցավ.
Ով որ շուտով ոտքի ելլե, ազատություն կը գըտնե,
Միրուն որդի՞ս միթե մենակ չար լուծի տակ պիտ մըտնե:

Մենք սուլթանին շատ խընդրեցինք կողկողագին ու լացինք,

Աղի-աղի արտասուքով ձեռք ու ոտը լվացինք.
Բայց նա չանսաց պաղատանքին ողորմելի հայերուն,
Այժըմ, նայինք, նա կը լըսե՞ շառաչյունը սուրերուն:

Տո՛ւր, սիրական, քակեմ ձեռքիդ պալույները, արձակես,
Ու այդ թուլիկ աջիդ մեջը մի պողպատե սուր դընեմ,

Ըստրուկ գընա՛ արյան դաշտը, վերադարձիր ազատված.
Արդյոք մի օր պիտի լըսե՞ս մեր խընդիրքը, ո՛վ Աստված: